

И господинътъ съ братата разправи какъ, споредъ него, може да се стигне до луната. Трѣбва да се построи единъ щепелинъ, съ силна машина и много бързи перки. Той описа на дълго и широко тоя щепелинъ. Пресмѣтна колко време е нужно за това пѣтуване. Накрая спомена дори, че да се иде до луната, човѣкъ трѣбва да си вземе повече храна, защото споредъ ученитъ тамъ нѣмало нищо за ядене.

— Значи на луната нѣма живи същества? — попита Татунчовиятъ баща.

— Не се знае. Наистина, по голѣмата частъ отъ ученитъ смѣтатъ, че тамъ всичко е пусто и мъртво, че безкрайни пѣсъци и голи камъни покриватъ цѣлата поврѣхнина на луната и че само огнени вулкани отъ време на време огласяватъ съ адското си буботене мъртвата тишина. Но не сж малко и ония учени, — прибави господинътъ, — които смѣтатъ, че на луната има животъ, че и тамъ растатъ дървета и трева, че и тамъ живѣятъ животни, а може би, и хора. Азъ бихъ далъ половината отъ живота си, за да мога да отида и видя, какво има на луната, — завърши той и изпи последната глѣтка отъ кафето си.

Всички го слушаха захласнати. А когато си отиде, Татунчо и Татунка се прибраха въ

стаята си и легнаха да спятъ. Угасиха лампата, завиха се презъ глава, затвориха очи, но сънътъ не идва и не идва. Можешъ ли да заспишъ, следъ като си слушалъ такива чудни разкази.

— Спишъ ли, Татунке? — попита шепнешкомъ Татунчо.

— Не, — отговори Татунка, — мисля за луната.

Щомъ чу, че сестра му не спи, а мисли за луната, Татунчо скочи отъ кревата и се затече до прозореца, презъ който надничаше пълноликата луна.

— Вижъ какво ще ти кажа азъ на тебе, — рече Татунчо, — мене никакъ не ми се иска да чакамъ 20-30 години, додето хората се наканятъ да построятъ щепелинъ за луната. Отъ утре ние съ тебе се залавяме сами да направимъ единъ щепелинъ и щомъ стане готовъ, ще трѣгнемъ! Искашъ ли?

Татунка знаеше, че Татунчо никога не приказва праздни приказки и затова веднага се съгласи да отпѣтува съ него на луната. Тя му обеща да му помогне да построятъ щепелина и да вземе дори скришомъ отъ майка си голѣмото гърне съ сладко, за да иматъ какво да ядатъ на луната. Нали човѣкътъ съ дългата брада каза, че на луната нѣмало нищо за ядене.

— Да, гърнето съ сладкото трѣбва непременно да вземемъ,